

Úterý po 3. neděli adventní

Sof 3,1–2.9–13:

- ¹ Běda městu, které hubí, vzpurnému a potřísněnému!
² Poslouchat nechce, napomenutí nepřijímá, nedoufá v Hospodina, nepřibližuje se k svému Bohu.
⁹ Tehdy očistím rty každého lidu a všichni budou vzdávat Hospodinovo jméno a sloužit mu společnou paží.
¹⁰ Z druhé strany kúšských řek moji vyznavači, má rozptýlená dcera, přinesou mi obětní můj dar.
¹¹ V onen den se už nemusíš stydět za žádné své skutky, jimiž ses proti mně vzepřelo. Tehdy z tvého středu odstraním tvé pyšné rozjařence a nepřipustím, aby ses opět začalo povyšovat na mé svaté hoře.
¹² Uprostřed tebe zanechám utištěný a núzný lid, který se uteče k Hospodinovu jménu.
¹³ Pozůstatek Izraele se již nebude dopouštět bezpráví a mluvit lživě, v jejich ústech se nenajde jazyk lstivý. Budou se pást a odpočívat a nikdo je nevyplaší.

Mt 21,28–32:

- ²⁸ „Co myslíte? Jeden člověk měl dva syny. Přišel a řekl prvnímu: ‚Synu, jdi dnes pracovat na vinici!‘
²⁹ On odpověděl: ‚Nechce se mi.‘ Ale potom toho litoval a šel.
³⁰ Otec přišel k druhému a řekl mu totéž. Ten odpověděl: ‚Ano, pane.‘ Ale nešel.
³¹ Kdo z těch dvou splnil vůli svého otce?‘ Odpověděli: ‚Ten první!‘ Ježíš jim řekl: ‚Amen, pravím vám, že celníci a nevěstky předcházejí vás do Božího království.
³² Přišel k vám Jan po cestě spravedlnosti, a vy jste mu neuvěřili. Ale celníci a nevěstky mu uvěřili. Vy jste to viděli, ale ani potom jste toho nelitovali a neuvěřili mu.

Toto praví Hospodin: „Běda, vzpurné a poskvrněné je násilnické město! (...) Z tebe odstraním tvé pyšné chvástaly, už se nebudeš vypínat na mé svaté hoře. Uprostřed tebe zanechám lid pokorný a chudý.“

V Hospodině nechť se chlubí moje duše, ať to slyší pokorní a radují se.

Církev, která hledá útočiště v Bohu, se vyznačuje třemi rysy: je pokorná, chudá a důvěřuje v Pána.

Pokorná církev se nenaparuje mocí a velikášstvím. Pokora neoznačuje ochablou a malátnou osobu, která klopí oči. Nikoli, to není pokora, nýbrž divadlo! To je fingovaná pokora. Prvním krokem pokory je přiznání, že jsem hříšník. Nejsi-li schopný říci sám sobě, že jsi hříšník a že druzí jsou lepší než ty, nejsi pokorný. První krok pokorné církve je pocit, že je hříšnicí, a první krok je stejný pro nás všechny. Pokud někdo z nás má ve zvyku hledět na vady druhých a klábosit o nich, není pokorný, myslí si, že je soudcem druhých.

My máme o tuto milost prosit, aby církev

byla pokorná, abych byl pokorný já i každý z nás. Za druhé je to chudoba, která je prvním blahoslavenstvím, či přesněji chudoba v duchu. Být chudý v duchu znamená lpět pouze na Božím bohatství. Nikoli tedy církev, která lpí na penězích, přemýšlí o penězích a o tom, jak je získat. (...) Jáhen této diecéze, Vavřinec, jenž byl ekonomem diecéze, byl císařem žádán, aby odevzdal její majetek a tak zaplatil za to, aby nebyl zabít. Přivedl s sebou chudé. Chudí jsou bohatstvím církve. Máš-li svoji banku, jsi-li vlastníkem banky a tvoje srdce je chudé, tedy nelpíš na penězích, pak je to služba. Chudobou je tento odstup za účelem služby potřebným, služby druhým. Položme si tedy tuto otázku, totiž zda jsme církví, tedy lidem pokorným a chudým. „Jsem, anebo nejsem chudý?“ A nakonec – za třetí – má církev důvěřovat Pánovu jménu. Komu důvěřují? Moci, přátelům, penězům?

papež František 15. 12. 2015

Jsem pokorný? Jsem chudý?